

Instanța de fond: Judecătoria Orhei
Judecătorul: V. Cupcea,
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M. Guzun, I. Cotruță, L. Pruteanu,

ÎNCHEIERE

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecătorul
judecători

Svetlana Filincova,
Nicolae Craiu,
Dumitru Visternicean,

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ministerul Sănătății,
Muncii și Protecției Sociale,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ministerul
Sănătății Muncii și Protecției Sociale împotriva Tamarei Plămădeală cu privire la
apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, repararea prejudiciului
moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017,

C O N S T A T Ă :

La 12 februarie 2016, Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei
(actualmente Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale) a depus cerere de
chemare în judecată împotriva Tamarei Plămădeală cu privire la apărarea onoarei,
demnității, reputației profesionale și încasarea prejudiciului moral în mărime de
30000 lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 28 decembrie 2015,
Președintele Asociației Obștești “Apărătorul copilului” dna Plămădeală Tamara în
cadrul unei conferințe de presă cu genericul “Adopția forțată a trei frați în SUA”
desfășurată la Agenția de presă IPN a făcut mai multe declarații publice referitor
la activitatea Ministerului Muncii Protecției Sociale și Familiei în domeniul
protecției copilului și în special cu privire la adopția copiilor.

Reclamantul menționează că în cadrul conferinței de presă, pârâta a utilizat în adresa Ministerului mai multe sintagme, printre care: „interes personal”, „constrângeri asupra copiilor”, „exces de putere”, se realizează o loterie când se selectează familia, „corupție sistemică”, „grup de ONG care le au la mână”, “business cu copii”, etc.

Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei specifică că deși instituțiile publice trebuie să suporte un nivel mai ridicat de critică decât persoanele particulare, totuși acestea nu trebuie să depășească o anumită limită, deoarece urmează a se ține cont de misiunea pe care o are Ministerul. În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr.691 din 17 noiembrie 2009 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei, structurii și efectivului-limită ale aparatului central al acestuia, Ministerul are misiunea de a asigura realizarea prerogativelor constituționale ale Guvernului privind elaborarea, promovarea și realizarea politicii statului în diferite domenii, inclusiv, în domeniul protecției familiei și a drepturilor copilului, coordonarea și monitorizarea activităților în domeniul adopției în cazul dat, având ca obiective finale asigurarea unui trai decent al populației, pacea și securitatea socială.

Reclamantul argumentează că pentru a-și îndeplini cu succes obligațiile, Ministerul trebuie să beneficieze de încrederea populației, motiv din care este necesară protejarea încrederii societății față de activitatea desfășurată de Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei împotriva atacurilor distructive care sunt nefondate.

Reclamantul consideră că informațiile prezentate în presă de Plămădeală Tamara au un caracter defăimător care nu corespunde realității, deoarece nu se bazează pe un substrat factologic suficient, fiind răspândite relatări false cu privire la procedura de adopție a copiilor. Prin declarațiile sale, pârâta a lezat onoarea, demnitatea și reputația profesională a Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei, ducând la defăimarea imaginii acestuia și la reflecția negativă în conștiința socială a calității activității desfășurate de către funcționarii publici din cadrul Ministerului ca autoritate centrală.

Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei solicită admiterea cererii de chemare în judecată, recunoașterea drept ilegale acțiunile dnei Plămădeală Tamara, obligarea pârâtului să dezmință în cel mult 15 zile de la data intrării în vigoare a hotărârii judecătoreștia declarațiile defăimătoare răspândite și repararea prejudiciului moral în mărime de 30000 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 16 februarie 2016 a fost restituită cererea de chemare în judecată.

La 01 martie 2016 Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei a depus recurs împotriva încheierii instanței de fond solicitând admiterea recursului,

casarea încheierii Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 16 februarie 2016 cu dispunerea restituirii cauzei spre rejudecare în instanța de fond.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016 a fost admis recursul depus de Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei, a fost casată integral încheierea instanței de fond cu remiterea cauzei în prima instanță, la faza primirii în procedură a cererii de chemare în judecată.

La 04 mai 2016 Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei a depus supliment la cererea de chemare în judecată cu reiterearea solicitărilor inițiale.

Prin încheierea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 05 iulie 2016 a fost admis demersul Tamarei Plămădeală cu privire la strămutarea cauzei după competență la Judecătoria Orhei.

La 12 iulie 2016 Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei a depus recurs împotriva încheierii instanței de fond solicitând admiterea recursului, casarea încheierii Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 05 iulie 2016 cu dispunerea examinării cauzei în Judecătoria Buiucani, după competență.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2016 a fost respins recursul declarat de către Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei cu menținerea încheierii Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 05 iulie 2016.

Prin hotărârea Judecătoriai Orhei din 06 martie 2017 cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a concluzionat că reclamantul nu a dovedit faptul că pârâta ar fi acționat cu rea-credință și faptul atingerii onoarei, demnității și reputației sale profesionale prin informația ce se conține în conferința de presă la care face referință, iar limbajul folosit în declarațiile contestate de reclamant nu poate fi caracterizat ca fiind unul ofensator sau abuziv, fiind unul critic la adresa Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei în calitate de autoritate publică privind activitatea acestuia la procedura adopției copiilor.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond la 04 aprilie 2017 Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei a depus apel, iar la 11 august 2017 cerere de apel motivată împotriva hotărârii Judecătoriai Orhei din 06 martie 2017, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017 s-a respins apelul declarat de către Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Orhei din 06 martie 2017. (f.d.137)

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 16 aprilie 2018 Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriai Orhei din 06 martie 2017, cu

pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului, recurentul a indicat că decizia instanței de apel contravine prevederilor legislației procesual civile în vigoare, reprezintă o interpretare eronată a legii și îngrădește dreptul accesului liber la justiție al Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) CPC recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recurentul, Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea a altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care

erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens Completul reține, că sarcina instanței de recurs la aceasta etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justice și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanța judecătorească (hotărârile *Delcourt contra Belgiei* din 17 ianuarie 1970 și *Erfar-Avef contra Greciei* din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea *Trevisanato contra Italiei* din 15 septembrie 2016).

Completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea *Hansen contra Norvegiei* din 2 octombrie 2014), iar în concepția CEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea *Nersesyan contra Armeniei* din 19 ianuarie 2010).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziilor instanței de apel, i-ar alegețiile invocate în recurs nu indică încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie

temei pentru declararea recursului admisibil.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE :

Recursul, declarat de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecători

Nicolae Craiu

Dumitru Visternicean